

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marty Borovcové a soudců JUDr. Romany Novákové a Mgr. Ing. Borise Nypla ve věci

žalobkyně: **DBS invest s.r.o.**, IČO 28296389
sídlem Santražiny 575, 760 01 Zlín
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Poláchem
sídlem Smetanova 2359/6, 678 01 Blansko

proti
žalovanému: [REDACTED], narozený [REDACTED]
bytem [REDACTED]
zastoupený advokátem JUDr. Filipem Černým, Ph.D.
sídlem Slavičkova 2, 160 00 Praha 6

o zaplacení 621 926 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobkyně i žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Jičíně ze dne 12. 11. 2019
č. j. 5 C 66/2018-173

takto:

I. Rozsudek okresního soudu se v napadeném výroku I **mění** tak, že se zamítá žaloba o zaplacení úroku ve výši 5,59 % ročně a úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 520 316,20 Kč od 9. 11. 2017 do 11. 1. 2018.

Ve zbylé části napadeného výroku I se rozsudek okresního soudu **potvrzuje** s tím, že ve lhůtě k plnění se mění tak, že žalovaný je povinen uložené povinnosti splnit ve lhůtě do tří dnů od právní moci rozsudku.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni k rukám jejího zástupce na nákladech řízení před okresním soudem částku 153 327,36 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku.

- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni k rukám jejího zástupce na nákladech řízení před krajským soudem částku 37 044 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

- Okresní soud výrokem I rozsudku uložil žalovanému zaplatit žalobkyni 621 926 Kč s úrokem ve výši 5,59 % z částky 520 316,20 Kč od 9. 11. 2017 do zaplacení a úrokem z prodlení ve výši 8,05 % z částky 520 316,20 Kč od 9. 11. 2017 do zaplacení, to vše v měsíčních splátkách ve výši 50 000 Kč splatných vždy do 25. dne v měsíci počínaje měsícem následujícím po právní moci rozsudku, a to pod ztrátou výhody splátek. Výrokem II okresní soud zavázal žalovaného povinností nahradit žalobkyni k rukám jejího zástupce náklady řízení 153 327,36 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku.
- Okresní soud zjistil, že mezi právním předchůdcem žalobkyně [REDAKCE], jako věřitelkou a [REDAKCE] a žalovaným jako solidárně zavázanými dlužníky byla dne 24. 9. 2008 uzavřena smlouva o poskytnutí hypotečního úvěru ve výši 1 300 000 Kč podle § 457 zák. č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“). Pohledávka věřitelky byla zajištěna zástavním právem k nemovitostem. K čerpání úvěru ve výši 620 000 Kč došlo dne 7. 10. 2008. Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 2. 2014 č. j. [REDAKCE] byl zjištěn úpadek dlužníka [REDAKCE] a na jeho majetek prohlášen konkurz. Ze zajištění byla právní předchůdkyně žalobkyně částečně uspokojena. Na základě smlouvy o postoupení pohledávek ze dne 2. 11. 2017 nabyla žalobkyně pohledávky z předmětné smlouvy ve výši 624 876 Kč sestávající z jistiny úvěru ve výši 520 316,20 Kč, úroků ve výši 54 960,96 Kč, úroků z prodlení ve výši 39 748,84 Kč a poplatků po době splatnosti ve výši 9 850 Kč. Žalovanému byla změna v osobě věřitele oznámena písemností ze dne 10. 11. 2017. Věřitelka vzhledem k úpadku jednoho z dlužníků přistoupila ve vztahu k žalovanému s odkazem na čl. III. odst. 3 písm. b), čl. IV. odst. 2 písm. f) a čl. IV. odst. 4 písm. e) obchodních podmínek k uplatnění práva na okamžité splacení úvěru včetně příslušenství výzvou ze dne 6. 3. 2015, a to ke dni 6. 4. 2015. Žalovaný namítl, že mu výzva ze dne 6. 3. 2015 nebyla doručena, sporoval pravost svého podpisu na doručence s datem 12. 3. 2015. Okresní soud posuzoval doručenkou jako veřejnou listinu (§ 134 o. s. ř.). Ze znaleckého posudku ohledně pravosti podpisu žalovaného zjistil, že pravost podpisu žalovaného je založena na nejnižší pravděpodobnosti. Žalovaný však neprokázal, že předmětnou písemnost nepřevzal. Z čl. IV. odst. 5 obchodních podmínek vyplynulo, že splatnost závazku byla stanovena nikoli ve vazbě na doručení výzvy při uplatnění požadavku podle čl. IV. odst. 4 obchodních podmínek, ale ve vazbě na odeslání výzvy banky. Takové ujednání neshledal okresní soud neplatným. Okresní soud dovodil, že v úvěrové smlouvě nebyla ujednána fikce dojití zásilky, ale byl založen běh lhůty pro nastolení splatnosti závazku. Žalobkyně prokázala, že písemnost byla bankou odeslána před dnem 12. 3. 2015. Od tohoto data počala běžet lhůta jednoho měsíce k zaplacení zůstatku úvěru a jeho příslušenství. Okresní soud nepovažoval nárok žalobkyně za promlčený. Nepovažoval ani za rozhodné, zda žalovaný obdržel sdělení o dočerpání úvěru se stanovením 1. splátky a data její splatnosti. I v případě, že by právní předchůdkyně žalobkyně opomenula takové sdělení žalovanému adresovat, není v řízení uplatňován žádný nárok, který by předcházel okamžiku, kdy došlo k prohlášení úvěru za splatný. Zásilka byla vypravena před 12. 3. 2015. Tím počala běžet lhůta jednoho měsíce k zesplatnění a žaloba napadla k soudu 24. 1. 2018. Nemohlo dojít k uplynutí čtyřleté promlčecí doby. Soud prvního stupně dále uvedl, že dovolával-li se žalovaný nedostatku součinnosti a absence právních jednání banky vůči žalovanému po dobu 9 let od uzavření smlouvy, byla taková skutečnost výrazem neopatrnosti a nedostatečné právní bdělosti žalovaného, který jako solidárně zavázaný dlužník ponechal bez pozornosti úvěr čerpaný ve výši 620 000 Kč a dovozoval (bez jakéhokoli právem aprobovaného důvodu), že snad již závazek zanikl. Okresní soud shledal žalobu důvodnou a s přihlédnutím k jejímu dílčímu omezení a částečnému zastavení řízení jí vyhověl. Vzhledem k výši platební

povinnosti povolil žalovanému podle § 160 o. s. ř. plnit dluh v přiměřených měsíčních splátkách ve výši 50 000 Kč. Výrokem II rozhodl o náhradě nákladů řízení § 142 odst. 2 o. s. ř. a § 142a odst. 1 o. s. ř.

3. Žalovaný se proti rozsudku odvolal. Namítl, že soud I. stupně nepřihlédl k tvrzeným skutečnostem a k jím označeným důkazům, ačkoliv k tomu nebyly splněny předpoklady, řízení bylo postiženo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností, dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, dosud zjištěný skutkový stav neobstojí, neboť tu jsou další skutečnosti nebo jiné důkazy, které nebyly dosud uplatněny a rozhodnutí soudu I. stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Subjektivní promlčecí lhůta pro vrácení peněžních prostředků začala běžet ve vztahu k žalovanému dnem, kdy jej banka mohla k plnění vyzvat poprvé, tedy den následující po tom, co došlo k čerpání úvěru, a to pro celý nárok, a nikoliv pouze pro jednotlivé splátky samostatně, jak tomu mohlo být u spoludlužníka žalovaného, [REDACTED]. K čerpání úvěru došlo dne [REDACTED]. 2008. Oznámení banky o termínu první anuitní splátky nebylo žalovanému doručeno. To banka oznámila pouze dlužníkovi [REDACTED] (čl. VI. smlouvy o úvěru, čl. II. obchodních podmínek). Úkony banky činěné výlučně vůči [REDACTED] neměly vůči žalovanému žádné účinky, když u solidárních dlužníků nastává splatnost dluhu, a tím i prodlení s jeho splněním u každého dlužníka samostatně. Počátek promlčecí lhůty pro vrácení peněžních prostředků poskytnutých na základě smlouvy o úvěru se tak vůči žalovanému řídí ustanovením § 391 odst. 1 obch. zák., a nikoliv ustanovením § 392 odst. 1 obch. zák. První úkon, který banka vůči žalovanému učinila, byla až výzva k okamžitému zesplatnění ze dne 6. 3. 2015 (což je sporné). Pohledávka je promlčena. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 30 Cdo 493/2013, sp. zn. 28 Cdo 3600/2011, sp. zn. 31 Cdo 3881/2009. Neopatrnost a nedostatečnou právní bdělost, které soud I. stupně vyčítá žalovanému, lze proto v uvedeném případě připisovat spíš bance jako podnikateli a profesionálovi ve svém oboru, která fakticky způsobila promlčení své pohledávky ve vztahu k žalovanému. Alternativně, v uvedeném případě došlo k promlčení práva banky vyzvat žalovaného k plnění podle úvěrové smlouvy (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2047/2006 ze dne 16. 1. 2007). Okresní soud dospěl z provedeného důkazu doručenkou České pošty, s.p., k nesprávným skutkovým zjištěním. Žalovaný má za to, že znalecké zkoumání mělo být doplněno tak, aby bylo alespoň s velkou mírou pravděpodobnosti prokázáno (nebo vyvráceno), že žalovaný předmětnou dodejkou nepodepsal. Jakékoliv jiné závěry, které soud I. stupně na základě provedeného dokazování dovodil, jsou tak přinejmenším nedostatečné a předčasné. Soud I. stupně navzdory doporučení znalce k provedení doplňujícího zkoumání se spokojil s neprůkazným zjištěním. Tuto důkazní nouzi se pak snažil sanovat tím, že v uvedeném případě aplikoval vyvratitelnou právní domněnku pravdivosti toho, co je listinou osvědčováno. Žalovaný má za to, že takovýmto postupem soud zatížil řízení vadou, která způsobila nesprávné rozhodnutí. Z výslechu znalce vyplynulo, že pravost podpisu žalovaného je na nejnižší míře pravděpodobnosti. Podpis na dodejce není s nejvyšší pravděpodobností žalovaného. I proto je analogie s domněnkou správnosti veřejné listiny zcela mylná. I kdyby byla dodejka veřejnou listinou, o čemž lze s úspěchem pochybovat, nemůže být presumpcí správnosti jejího obsahu sanována absence pravého podpisu soukromé osoby. Dohoda o zesplatnění úvěru podle čl. IV odst. 5 obchodních podmínek vázaného na odeslání výzvy je neplatná. Vázání zesplatnění pohledávky na úkon, který se nemusí dostat do sféry jeho adresáta, by mezi smluvními stranami vnesla tak vysokou míru právní nejistoty, že by tím překročila hranici dovolenosti ze strany zákona (např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 23 Cdo 5508/2007 nebo sp. zn. 33 Cdo 1777/2013). Nehledě na skutečnost, že tato „hmotněprávní fikce doručení“ zakládá nikoli smlouva, ale všeobecné obchodní podmínky banky, tj. profesionála, na úkor spotřebitele a v jeho neprospěch. Lze mít za to, že z daného

důvodu je takovéto ujednání absolutně neplatné což ostatně potvrzuje i Nejvyšší soud ČR (32 Cdo 2536/2007 nebo 28 Cdo 2622/2006). Hmotněprávní úkony, kterým je bezesporu i výzva dlužníkovi ke splnění dluhu, jehož splatnost nebyla dohodnuta nebo nevyplývá z právního předpisu, totiž lze považovat za perfektní až okamžikem jeho doručení, tedy okamžikem, kdy se adresát tohoto úkonu měl možnost s ním objektivně seznámit. Žalovaný tak trvá na tom, že je nárok banky vůči němu promlčen. Žalovaný nikdy nedlužil či nebyl se splacením svých závazků v prodlení, neměl ani důvod předpokládat, že by hlavní dlužník nesplácel, a proto byl i ochoten převzít ručitelský závazek. Zde se jedná o typický příklad aplikace předpokladu vyvratitelné domněnky, že ten, kdo jednal určitým způsobem, jednal poctivě a v dobré víře. Nicméně banka – podnikatel a profesionál v oboru poskytování úvěrů – si poskytnutý úvěr pojistila ručitelským závazkem. Hlavní dlužník následně přestal plnit své závazky a druhému dlužníkovi to ale neoznámil. Byla to ale banka, kdo tak měl učinit. V tomto ohledu tedy daný podnikatelský subjekt zcela zanedbal své práva (nejednal bděle). Soud prvního stupně ale zcela nelogicky tento jednoduchý skutkový stav převrací k tíži žalovaného dlužníka. Žalovaný navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení, eventuálně aby byl rozsudek okresního soudu změněn tak, že se žaloba zamítá.

4. Žalobkyně podala odvolání do lhůty k plnění stanovené v rozsudku. Měla za to, že rozhodnutí o povolení dluh splácet nebylo dostatečně podloženo a odůvodněno. Připomněla usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 2. 2016 sp. zn. 32 Cdo 3745/2015 a sp. zn. 33 Cdo 2661/2015.
5. Soud prvního stupně nepostupoval v souladu s výše uvedenými závěry Nejvyššího soudu. Nebyly zjišťovány majetkové a osobní poměry žalovaného, žalovaný ani netvrdil, že by nebyl schopen uhradit dlužnou částku jednorázově, resp. že by byl schopen ji uhradit jen ve splátkách. Rovněž posouzení, zda uhrazení dlužné částky ve splátkách nebude představovat neúměrné zvýhodnění žalovaného na úkor žalobkyně a nezpůsobí tím nepřiměřenou újmu, je ze strany soudu zcela nedostatečné. Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalovanému bude uložena povinnost uhradit dlužnou částku s příslušenstvím a náhradu nákladů řízení do tří dnů od právní moci rozsudku.
6. Žalobkyně nesouhlasila s odvoláním žalovaného. Pohledávka není promlčena, nepromlčelo se ani právo banky vyzvat žalovaného k plnění podle úvěrové smlouvy. Připomněla ujednání čl. IV odst. 4 písm. e) obchodních podmínek. Úpadek spoludlužníka byl zjištěn a na jeho majetek prohlášen konkurz dne ■■■■ 2014. Tím okamžikem vzniklo právo vyzvat žalovaného k okamžitému jednorázovému splacení úvěru. Tím došlo výzvou ze dne 6. 3. 2015. Při posuzování pravosti podpisu žalovaného na doručence i sám znalec uvedl, že s ohledem na méně osobitý podpis žalovaného by doplnění znaleckého dokazování nemuselo být efektivní. Nebylo prokázáno, že podpis žalovaného na doručence není pravý. Proto žalobkyni svědčí domněnka pravdivosti veřejné listiny (obdobně Nejvyšší soud sp. zn. 30 Cdo 2514/99). Splatnost úvěru byla vázána na odeslání výzvy ze strany banky, nikoli jejího doručení. Takové ujednání posoudil okresní soud jako platné.
7. Žalovaný nesouhlasil s odvoláním žalobkyně. Je pravdou, že majetkové poměry strany, jíž je povinnost ukládána, jsou zpravidla podstatnou a významnou okolností pro rozhodování o lhůtě k plnění. Není však vyloučeno, aby jiné okolnosti byly shledány natolik závažnými, že soud k osobním a majetkovým poměrům povinného nepřihlédne (Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 31. 10. 2000 sp. zn. 25 Cdo 516/99). V posuzovaném případě soud I. stupně vycházel z výše platební povinnosti, a to jak s ohledem na povinnost uhradit jistinu dluhu v částce 621 926 Kč plus příslušenství, tak i nákladů řízení ve výši 153 327,36 Kč. Soud I. stupně tak vycházel z toho, že běžný člověk ze střední vrstvy (i žalovaný) není schopen uhradit částku 775 253,36 Kč plus příslušenství ve své podstatě obratem. Žalovaný je státní zaměstnanec. Úhrada pohledávky ve splátkách nebude představovat neúměrné zvýhodnění

žalovaného na úkor žalobkyně a nepůsobí žalobkyni, společností s ručením omezeným, podnikající v oblasti poskytování nebo zprostředkování spotřebitelských úvěrů, nepřiměřenou újmu. Pokud se týká délky prodlení, není chybou žalovaného, že žalobkyně, resp. hypoteční banka, žalovaného cca 9 let po uzavření hypoteční smlouvy vůbec nekontaktovala a právně jednala pouze s jeho spoludlužníkem [REDACTED]. Žalobkyně žalovaného kontaktovala až na konci roku 2017, resp. na začátku roku 2018, kdy měl žalovaný v dobré víře za to, že již došlo k promlčení žalované částky i jejího příslušenství. Délka „prodlení“ s úhradou žalované částky tak nemůže jít při určení lhůty pro splnění povinnosti žalovanému k tíži.

8. Žalovaný navrhl potvrzení rozhodnutí okresního soudu o stanovených splátkách dluhu.
9. Odvolací soud po zjištění, že odvolání byla podána oprávněnými osobami v zákonné lhůtě a že jsou přípustná (§ 201, § 202 a contr., § 204 odst. 1 o. s. ř.), přezkoumal rozsudek v napadené části při nařízeném jednání (§ 212 a § 214 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného je z větší části nedůvodné, odvolání žalobkyně je důvodné.
10. Okresní soud správně posoudil vztah mezi právní předchůdkyní žalobkyně a žalovaným podle § 497 a násl. zák. č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“), neboť smlouva o poskytnutí hypotečního úvěru byla uzavřena 24. 9. 2008. [REDACTED] jako věřitelka uzavřela smlouvu s dvěma dlužníky, [REDACTED] a žalovaným. Podle čl. V bod 7 obchodních podmínek i § 293 obch. zák. byli oba dlužníci zavázáni k plnění podle smlouvy společně a nerozdílně. Úvěr ve výši 620 000 Kč byl poskytnut dne [REDACTED]. 2008 a první splátka byla splatná [REDACTED] 2010. Poslední splátka byla zaplacená dne [REDACTED] 2011.
11. Žalobkyně se jako postupitelka domáhala zaplacení úvěru po žalovaném poté, co byl úvěr zesplatněn v souladu s čl. IV odst. 4 písm. e) obchodních podmínek pro prohlášení konkurzu na majetek spoludlužníka [REDACTED] dne [REDACTED]. 2014.
12. K námitce žalovaného spočívající v promlčení pohledávky je třeba dát žalovanému za pravdu, že vůči solidárním dlužníkům se pohledávka promlčuje vůči každému spoludlužníkovi samostatně. Promlčení se však netýká té části pohledávky, která byla splněna. Žalobkyně prokázala, že poslední splátka byla zaplacená dne [REDACTED] 2011. Před zahájením řízení žalobou podanou soudu dne 24. 1. 2018 však došlo ještě k plnění na úvěr v exekučním řízení částkou 66 758,25 Kč dne [REDACTED] 2017 a z výtěžku zpeněžení podílu na nemovitostech v rámci insolvenčního řízení ve výši 84 512,90 Kč dne [REDACTED] 2017.
13. K zesplatnění úvěru podle čl. IV odst. 4 písm. e) obchodních podmínek došlo pouze vůči dlužníkovi [REDACTED] dne [REDACTED]. 2014. Žalovaný byl podle smlouvy povinen hradit jednotlivé splátky ve výši 3 565,40 Kč ke každému 25. dni v měsíci. Plněním v exekučním a insolvenčním řízení v únoru a dubnu 2017 v celkové výši 151 271,15 Kč by bylo uhrazeno 42,4 splátek ve sjednané výši 3 565,40 Kč. Od poslední splátky zaplacené dne 25. 2. 2011 tak byly částkou 151 271,15 Kč uhrazené splátky do 25. 8. 2014. Žalovaný se dostal do prodlení s placením části splátky splatné 25. 9. 2014. V souladu s čl. IV. odst. 4 písm. a) obchodních podmínek (prodlení s řádnou úhradou více než dvou splátek úvěru nebo jedné splátky úvěru po dobu delší než tři měsíce) mohla žalobkyně zesplatnit úvěr vůči žalovanému nejdříve dne [REDACTED]. 2014. Do podání žaloby dne 24. 1. 2018 neuplynula čtyřletá promlčecí doba práva na zaplacení úvěru.
14. Okresní soud zjistil, že úvěr byl vůči žalovanému zesplatněn na základě výzvy ze dne 6. 3. 2015, kdy žalobkyně prokázala doručení výzvy žalovanému. S tímto závěrem se krajský soud neztotožnil.
15. Pokud šlo o námitku pravosti podpisu žalovaného na doručence ze dne 12. 3. 2015, krajský soud nesouhlasí s okresním soudem, že doručenka je veřejnou listinou.

16. Z usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 28. 11. 2001 sp. zn. 26 Cdo 1836/2000 vyplývá, že důsledky spjaté s doručenkou jako s listinou veřejnou je možné spojovat jen s takovou doručenkou, jež obsahuje všechny náležitosti, které vyžaduje příloha č. 5 poštovního řádu v bodech 18, 19 a 20, tj. s doručenkou, v níž je uveden údaj o výzvě doručovatele na určitý den a podpis doručovatele, údaj o dni uložení zásilky na poště a razítko a podpis pověřeného pracovníka pošty.
17. Poštovním řádem byla v době vydání rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR vyhláška federálního ministerstva dopravy a spojů ze dne 21. dubna 1989 č. 78/1989 Sb., o právech a povinnostech pošty a jejích uživatelů (poštovní řád), ve znění novely č. 59/1991 Sb.
18. Příloha č. 5 vyhl. č. 78/1989 Sb. upravovala dopravu úředních písemností s doručenkou ve vnitřním styku. Podle bodu 1 tato příloha stanovila odlišné podmínky pro podávání a dodávání úředních písemností s doručenkou, které podle zvláštního předpisu odesílají soudy, prokuratury, orgány Sboru národní bezpečnosti, státní notářství, hospodářská arbitráž a správní orgány.
19. Z toho vyplývá, že podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR byla veřejnou listinou jen doručenka týkající se úřední písemnosti odesílané státními orgány.
20. S účinností od 1. 7. 2000 platí pro doručování zák. č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (zákon o poštovních službách). Tento zákon doručenkou za veřejnou listinu neoznačuje.
21. Podle § 567 o. z. veřejná listina je listina vydaná orgánem veřejné moci v mezích jeho pravomoci nebo listina, kterou za veřejnou listinu prohlásí zákon; to neplatí, pokud trpí takovými vadami, že se na ni hledí, jako by veřejnou listinou nebyla.
22. Z výše uvedeného vyplývá, že doručenka vydaná Českou poštou, s.p., o doručení soukromé listiny banky veřejnou listinou není.
23. V souladu s § 565 o. z. tak bylo na žalobkyni, aby dokázala pravost a správnost doručanky.
24. Okresní soud zjistil ze znaleckého posudku a výsledku znalce [REDAKCE], že ohledně pravosti podpisu žalovaného na dodejce k výzvě ze dne 6. 3. 2015 nelze vyloučit, že originál sporného podpisu na dodejce je nepravým podpisem žalovaného. Takový závěr znalce však k prokázání pravosti podpisu žalovaného na dodejce nepostačuje.
25. Lze souhlasit s žalovaným, že pro doručení písemnosti bankou nestačí prokázat její odeslání.
26. Podle čl. V odst. 6 obchodních podmínek pro doručování veškerých písemností platilo, že se doručují do korespondenčního místa sděleného dlužníkem. V případě nevyzvednutí písemnosti, odepření jejího přijetí nebo pokud se písemnost vrátí jako nedoručitelná, je za den doručení písemnosti považován den vrácení písemnosti bance, a to i v případě, že se dlužník o uložení písemnosti nedozvěděl. Bez ohledu na výše uvedené se písemnost považuje za doručenu nejpozději desátý pracovní den po jejím odeslání.
27. Takové ujednání je v rozporu s § 570 odst. 1 o. z. a s rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 26 Cdo 441/2012. Nevyvratitelnou domněnku doručení písemnosti uplynutím lhůty od jejího odeslání, aniž došla žalovanému jako příjemci, nelze sjednat.
28. Ze závěru znaleckého posudku písmoznalce vyplynulo, že oznámení od zesplatnění mohla převzít osoba odlišná od žalovaného. Tím mu bylo zabráněno, aby se zásilka dostala do jeho sféry, aby mu „došla“. Oznámení o zesplatnění úvěru vůči žalovanému ze dne 6. 3. 2015 nelze považovat za doručené.
29. Okresní soud však zároveň zjistil, že žalovanému byla doručena výzva k zesplatnění ze dne 20. 9. 2018. Žalobkyně však nadto prokázala zesplatnění pohledávky předžalobní výzvou ze dne 4. 1. 2018, která byla provedena k důkazu při jednání okresního soudu dne 18. 9. 2018.

V předžalobní výzvě byl žalovaný vyzván, aby nejdéle do sedmi dnů ode dne odeslání přípisu zaplatil částku 624 876 Kč s příslušenstvím. K tomuto datu byla splněna podmínka pro právo zesplatnit úvěr vůči žalovanému podle čl. IV. odst. 4 písm. a) obchodních podmínek. Z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 29 Cdo 36/2018 vyplývá, že lze sjednat, že vůči jednomu spoludlužníkovi je věřitel oprávněn úvěr zesplatnit i pro úpadek druhého spoludlužníka. Tomu odpovídalo ujednání v čl. IV odst. 4 písm. e) a v čl. V odst. 7 obchodních podmínek. Nadto, z rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 25 Cdo 1523/2004 vyplývá, že za kvalifikovanou výzvu k plnění lze považovat i žalobu.

30. Žalovaný se dostal do prodlení se zaplacením částky 520 316,20 Kč dne [REDACTED] 2018. Od tohoto data má právo na úrok ve výši 5,59 % podle čl. III bod 1 smlouvy o úvěru (požadovaný úrok je nižší než úrok sjednaný 5,94 %) a na požadovaný zákonný úrok z prodlení podle § 369 odst. 1 obch. zák.
31. Do tohoto data žalovaný dlužil úrok z úvěru a úrok z prodlení z každé jednotlivé nezaplacené splátky (čl. III odst. 1 a čl. VIII odst. 2 smlouvy o úvěru). Z obrátové historie úvěru okresní soud správně zjistil, že ke dni 17. 2. 2017 dlužil žalovaný na úrocích částku 54 960,96 Kč a na úrocích z prodlení s placením jednotlivých splátek nejméně 39 748,84 Kč (úrok z prodlení 8,05 % z dlužných nezaplacených splátek 615 563,50 Kč ke dni 6. 4. 2015 by za jediný rok do 6. 4. 2016 činil částku 49 553 Kč). V souladu s čl. VIII odst. 1 smlouvy o úvěru vznikl žalobkyni i nárok na zaplacení dlužných poplatků za vedení účtu za období od ledna 2014 do října 2017 ve výši 6 900 Kč (150 Kč x 46 měsíců).
32. Na základě výše uvedeného krajský soud změnil rozsudek okresního soudu tak, že zamítl žalobu o zaplacení úroku ve výši 5,59 % ročně a úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 520 316,20 Kč od 9. 11. 2017 do 11. 1. 2018 podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a ve zbylé části napadeného výroku I rozsudek okresního soudu potvrdil podle § 219 o. s. ř.
33. Odvolací soud se k odvolání žalobkyně zabýval povolením splácení úvěru žalovaným po 50 000 Kč měsíčně. Krajský soud doplnil dokazování prohlášením žalovaného o výdělkových a majetkových poměrech. Zjistil, že žalovaný má čistý měsíční příjem ze zaměstnání 69 505 Kč a 12 000 Kč. Je vlastníkem bytu, automobilu a na účtech má peněžní prostředky ve výši 779 399 Kč. Měsíční příjem [REDACTED] představuje důchod ve výši 11 075 Kč. Žalovaný má dluhy ve výši 1 223 440 Kč, které splácí měsíční splátkou ve výši 22 717 Kč. Z takto zjištěných poměrů odvolací soud dovodil, že žalovaný je schopen zaplatit dlužný úvěr ve lhůtě do tří dnů, a to i s ohledem na skutečnost, že podáním odvolání docílil žalovaný odklad plnění o téměř jeden rok. Žalobkyně jako věřitelka má právo na včasné splnění dluhu s ohledem na jeho výši i délku prodlení. Proto byl rozsudek okresního soudu změněn ve lhůtě k plnění tak, že žalovaný je povinen uložené povinnosti splnit ve lhůtě do tří dnů od právní moci rozsudku.
34. Podle § 224 odst. 2 a § 142 odst. 2 o. s. ř. krajský soud znovu rozhodoval o náhradě nákladů řízení před okresním soudem. Převážně úspěšné žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů prvoinstančního řízení ve výši 153 327,36 Kč. Krajský soud odkazuje na podrobné zdůvodnění výše náhrady, jak jej učinil okresní soud.
35. V odvolacím řízení byla převážně úspěšná žalobkyně. Podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. jí vzniklo právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Žalobkyně má právo na náhradu odměny advokáta ve výši 10 820 Kč za vyjádření k odvolání žalovaného a účast u jednání odvolacího soudu, náhradu odměny ve výši 5 410 Kč za odvolání proti lhůtě k plnění a náhradu hotových výdajů po 300 Kč ve výši 27 950 Kč (§ 7 bod 6, § 11 odst. 1 písm. d), g), odst. 2 písm. c), § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Žalobkyni náleží náhrada cestovného k jednání soudu z [REDACTED] do Hradce Králové a zpět (286 km) vozem Škoda [REDACTED] reg. zn. [REDACTED] s průměrnou spotřebou 5,1 l motorové nafty na 100 km ve výši 1 665 Kč (vyhl. č. 358/2019 Sb.). Žalobkyně má právo na náhradu promeškaného času podle § 14

odst. 1 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 1 000 Kč. Podle § 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř. soud přičítá k nákladům i náhradu 21% DPH ve výši 6 429. Žalovaný nahradí žalobkyni k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 o. s. ř.) náhradu nákladů řízení před krajským soudem ve výši 37 044 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (§ 160 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Účastník může podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Hradec Králové 27. října 2020

Mgr. Martina Borovcová v. r.
předsedkyně senátu